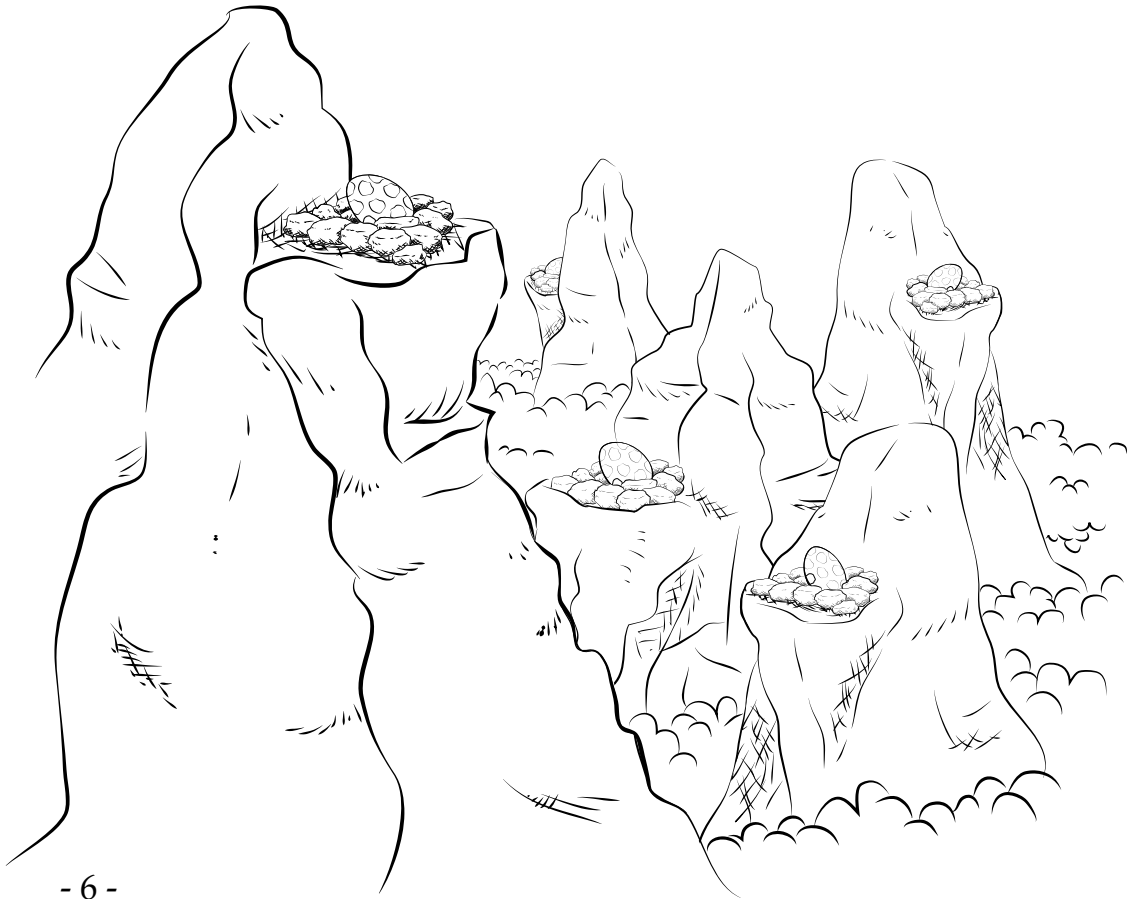

Als een draak haar ei niet kwijt kan...

Wat doe je als je een draak bent en je kunt je ei niet kwijt?
Als je al dagen rondvliegt met je ei tussen je klauwen en er is
nergens plek? Natuurlijk word je dan radeloos.
Je moet je ei kwijt, de tijd raakt op!

De geboorte van een draak luistert heel nauw, moet je weten.
Een ei leggen ze niet zomaar in een nest. Nee, dat komt later!
Drakeneieren worden in de lucht gelegd en na een lange
duikvlucht weer opgevangen.
Het is een prachtig gezicht als een draak haar net gelegde ei
probeert in te halen. Met een sierlijke duikvlucht stort ze zich
naar beneden, achter haar versgelegde ei aan.
Soms gaat het maar net goed...
Er zijn verhalen bekend van draken die op slechts twee vleugel-
slagen van de grond hun ei pas weer hadden ingehaald.

Dus als het je gelukt is om je ei weer op te vangen, dan ga je op zoek naar de mooiste plek voor een nest, zoals alle draken doen. Die mooiste plekken zijn natuurlijk alleen maar te vinden op de hoogste bergtoppen. De toppen van de woeste bergen in het Land van Lang Geleden.

Maar als al die toppen bezet zijn?

Dan moet je wat, als draak uit het Land van Lang Geleden.

Natuurlijk kun je een ei uit een ander nest klieperen om ruimte te maken voor je eigen ei. Maar dat is ronduit onaardig.

Dat doen draken niet. Je bent een draak tenslotte, geen koekoek.

Dus vlieg je door. En door... en nog verder!

Ver voorbij de grenzen van het land.

Tot je eindelijk een plek vindt waar je een nest kan bouwen.

Hoog boven de wolken, altijd in de zon.

Daar bouw je je nest van grote stenen die je verwarmt met je drakenvuur, zodat je ei warm genoeg blijft tot je jong komt.

Als je jong dan komt, hoef je het alleen nog maar te leren vliegen, precies negen en een halve dag later.

Maar soms, loopt het allemaal net even anders.

En daar begint dit avontuur.

Want onze draak had haar nest gemaakt bovenop een enorme wolkenkrabber. De allerhoogste van het land.

En het duurde niet lang voordat het werd ontdekt...

Het kantoor van de directeur

'Mevrouw Hetty!'

Juffrouw Hetty schrok op van haar bureau. Ze rende naar de kamer van de directeur. Als hij haar mevrouw noemde, dan was er écht iets mis.

Juffrouw Hetty kwam niet graag in het kantoor van de directeur. Het was een enorme kamer, met een heel groot bureau en een grote leren bureaustoel waarin de directeur diep wegzakte als hij erin zat te werken. Maar verder stond er niets. Er stonden geen planten, er hingen geen schilderijen en er was geen enkele versiering. Het kantoor was kil en ongezellig.

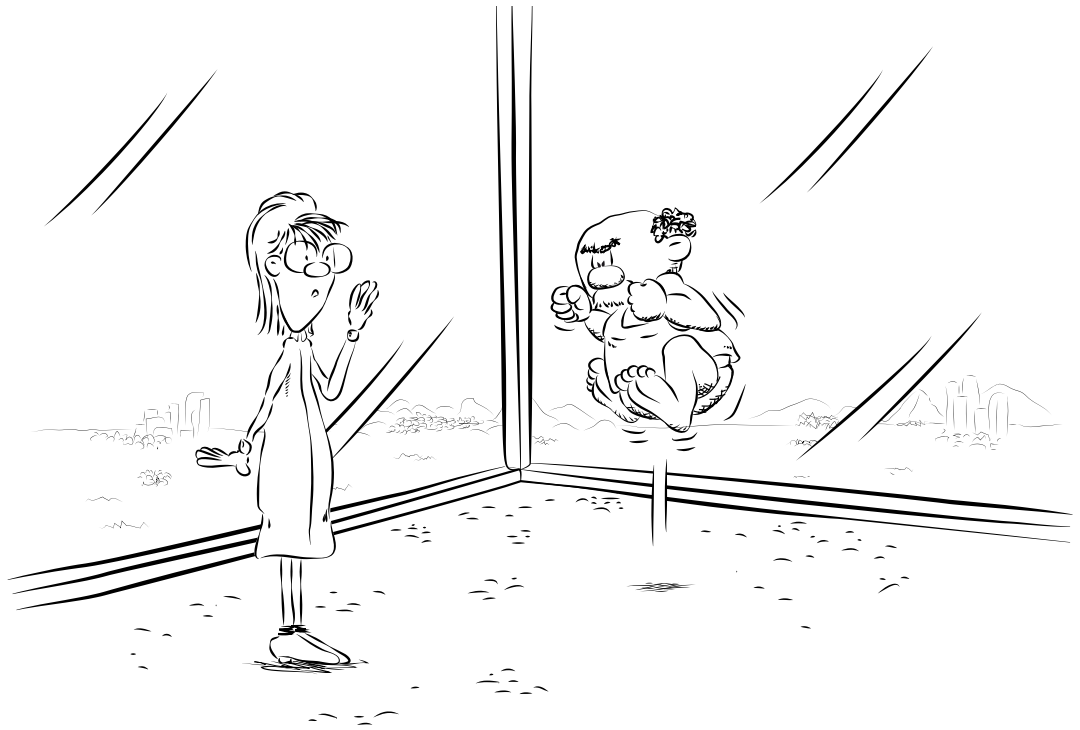
Maar dat was niet de reden dat Juffrouw Hetty er niet graag kwam. De echte reden was dat Juffrouw Hetty bang was voor grote hoogtes; ze had hoogtevrees.

Heel handig was dat niet, want het kantoor van de directeur bevond zich op de bovenste verdieping van het allerhoogste gebouw van het land. Met twee buitenmuren die helemaal gemaakt waren van glas.

'Wat kan ik voor u doen, mijnheer?' vroeg ze toen ze voorzichtig haar hoofd om de deur stak.

In het midden van het kantoor stond de directeur.

In zijn hemd... en in zijn onderbroek.

‘Waarom is het hier zo warm?’ riep hij.

‘M-maar mijnheer,’ stotterde juffrouw Hetty geschrokken. ‘U heeft helemaal geen kleren aan.’

‘Daar is het hier toch veel te warm voor!’ stampvoette de directeur.

‘Waarom is het hier zo warm?!’

Juffrouw Hetty hield zich vast aan de deurpost. Ze wist niet waar ze moest kijken. Ze wilde niet naar de grote ramen kijken. Dat was veel te eng, dat nare uitzicht over de stad. Maar de directeur in zijn ondergoed, dat was misschien nog wel veel erger.

‘Ik bel de verwarmingsmonteur, mijnheer,’ fluisterde juffrouw Hetty terwijl ze een hand voor haar gezicht hield. ‘Er is vast iets met de verwarming.’

Snel liep ze naar haar eigen bureau.

'Zorg ook voor een ijsje,' riep de directeur haar na. 'En een zwembad.'

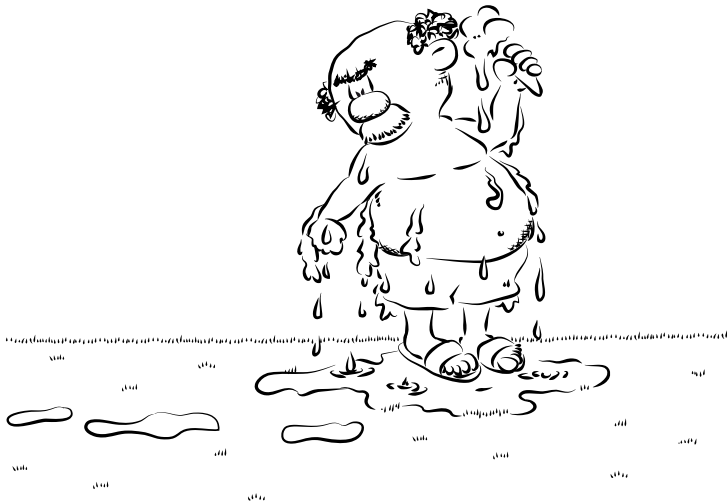
'Een zw... zw... zwembad?!'

'Ja, een zwembad!

Er moet geld verdiend worden. Ik moet contracten afsluiten, dingen kopen en mensen ontslaan! In deze hitte kan ik dat niet! In een zwembad is het veel koeler!'

Een paar uur later stonden vier verwarmingsmonteurs zwetend bij het zwembad in het kantoor van de directeur.

'En?' vroeg de directeur terwijl hij een lik nam van zijn dertiende ijsje. 'Waarom was de verwarming kapot? Daar betaal ik jullie toch niet voor? Jullie zijn allemaal ontslagen!'

‘Maar de verwarming is helemaal niet kapot,’ stamelden de monteurs. ‘De verwarming staat eh... helemaal niet aan.’

De directeur likte aan zijn ijsje. ‘Hoe komt het hier dan zo warm?’

‘Eh..., het komt ... eh, denken wij... door die stenen op het dak,’ stotterde één van de zwetende verwarmingsmonteurs.

De directeur staarde verbaasd naar de monteurs.

‘Stenen? Wat moeten die nou op het dak?’ Hij zwaaide met zijn armen en een grote klodder ijs vloog tegen een van de grote ramen. ‘Ach wat maakt het ook uit. Hebben jullie die stenen al opgeruimd?’

De monteurs schuifelden met hun voeten en keken elkaar aan.

‘Dat... eh... ging niet.’

Het gezicht van de directeur werd langzaam rood.

Ijs lekte op zijn dikke buik.

‘Hoezo? Dat ging niet? Kunnen vier monteurs niet een paar steentjes van het dak verwijderen? Jullie zijn allemaal ontslagen!’

De directeur stapte uit het zwembad en grote golven water klotsten over het tapijt.

‘Breng me naar het dak,’ blafte hij.

Met de directeur op hun hielen liepen de monteurs door de gang.

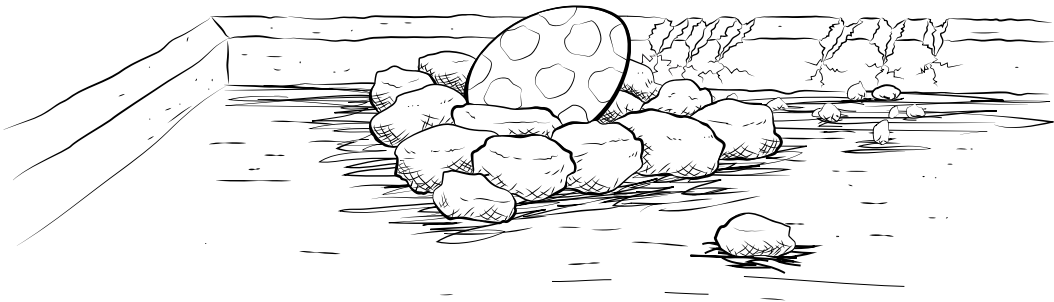
‘Daar is het, meneer,’ wezen de monteurs naar een ladder die door een luik in het plafond stak.

Voetje voor voetje beklom de directeur de wankel ladder.

Hij stak zijn hoofd door het luik en keek naar links.

Niks. Gewoon een plat dak.

Hij nam een lik van zijn ijsje en keek naar rechts. Rotsblokken. Enorme stenen, zo groot als halve auto's lagen op het platte dak. 'Wat moeten die stenen daar?' riep de directeur. 'Dat weten we niet,' antwoordden de monteurs onderaan de ladder. 'We hebben geprobeerd ze te verplaatsen, maar ze zijn veel te groot. En ze zijn heet!' 'Aha! Dus door die stenen is het zo warm in mijn kantoor. Door die... die...,' het hoofd van de directeur werd weer helemaal rood. 'Door die stenen zit ik in een zwembad op mijn kantoor,' bulderde hij. 'Zo kan ik toch niet werken! Jullie zijn allemaal ontslagen! RUIIM ZE OP!'

Jelmer en Elise vinden een ei

'Ik wilde dat er eens iets gebeurde,' zuchtte Jelmer in de boomhut. 'Weet jij wat we kunnen gaan doen?'

Zijn tweelingzus schudde haar hoofd.

'Ik weet ook niks. Misschien kunnen we pannenkoeken maken?'

Dat kunnen we goed.'

'Dat hebben we gisteren toch al gedaan? En eergisteren ook. Ik ga niet steeds hetzelfde doen hoor.'

Elise wist dat natuurlijk wel. Ze kenden elkaar zo goed.

Zonder iets te zeggen dachten ze vaak precies hetzelfde.

De zomervakantie was bijna afgelopen en nu zaten ze in hun boomhut. Uit verveling had Elise al een gekke jurk aangetrokken uit de verkleedkist in hun kamer, maar Jelmer wilde zich niet verkleden. Hij wilde het liefst op de PlayStation, maar dat mocht niet. Als het regent, had papa gezegd, dan mogen jullie binnen spelen. Maar eigenlijk mochten ze nooit echt binnen spelen. Mama was altijd wel ergens aan het schoonmaken. Elke dag werd de vloer gedweild en werd alles afgestoft. Spulletjes werden van hun plek gehaald, afgestoft en weer teruggezet. Altijd precies op dezelfde plek.

Vandaag wilde mama de keuken en de bijkeuken soppen en konden Jelmer en Elise niet eens naar binnen. Dat ging al de hele zomervakantie zo, maar nu was het extra erg.

Mama was begonnen met de extra grote, grote schoonmaak.

De vakantie was tenslotte bijna afgelopen en dus moest het huis helemaal aan kant zijn, had ze gezegd. De enige plek waar ze dan mochten komen was hun boomhut. Maar het liefst had hun moeder het rijk helemaal alleen. Dan kon ze alles buiten zetten en laten luchten. Ze gebruikte dan zelfs het terras van hun boomhut om de kussens van de bank aan op te hangen.

Gelukkig kwam ze nooit in de boomhut. Daar kon ze toch niet in. Dan zou ze via de touwladder op het boomterras moeten klimmen en van daaruit op de smalle ladder naar boven.

Nee, hun boomhut was de enige plek waar mama nooit kwam.

'Jelmer en Elise!'

Mama riep door de bijkukendeur.

Om haar hoofd zat een doek geknoopt om haar verwilderde haar uit haar gezicht te houden tijdens het dweilen, maar lange slierten staken er al onder uit.

Jelmer zuchtte. 'Ja hoor, we moeten weg. Let maar op, ze heeft een klusje.'

Elise knikte. Ze had het al verwacht.

'Komen jullie even hier?' riep mama. 'Jullie moeten de parasol terugbrengen naar oma.'

Oma woonde in de stad, aan de andere kant van het grote park. Ze waren altijd wel een paar uurtjes weg als ze naar oma gingen en dat was natuurlijk precies wat mama wilde.

Als ze eerlijk waren vonden Jelmer en Elise het altijd wel leuk om naar oma te gaan. Ze kregen er vaak wat lekkers en oma kon tenminste tegen een beetje rommel.

'We komen, mam,' riep Elise.

Ze klauterde uit de boomhut.

'Kom je ook, Jel?'

'Nou vooruit dan,' zuchtte

haar broer. 'Omdat we toch niks te doen hebben.

Maar ik neem wel mijn skateboard mee!'

